

Preot si filosof

Mihai Eminescu

Caci n-avem sfintii vostri, voi ne mustrati, preoti,
Desi de-a voastra tagma suntem si noi cu totii...
Si noua vanatoarea de aur si marire
Ne-nseamna=n asta lume a Raului domnire.
Si noua-nghesuirea pe drumul spre placere
In suflet naste scarba si inimei durere.
Si noi simtim ca suntem copii nimicniciei,
Nefericiri zvarlite in brazdele veciei...
Si sufletu-ne-n tremur ca marea se aterne,
Taiat fiind de nava durerilor eterne;
Ca unde trecatoare a marii cei albastre,
Dorinta noastra, spuma nimicniciei noastre.
Si noi avem o lege - desi nu Dumnezeu -
Simtim ca Universu-l purtam si prea ni-i greu;
Stim a fi stranepotii acelui vechi pacat
Ce semintia Cain in lume-o a creat.
De n-o-mbracam in pilde, e semn c-am inteles,

Ca-n noi este credinta, ce-n altii e eres.
Caci eretic tiranul ce Crucii se inchina
Cand oardele-i barbare duc moarte si ruina.
In van cu mani uscate se roaga, tiind strana,
Deasupra lui cu aripi intinse sta Satana.
Degeaba langa patu-i alaturi sta sicriul
Cand gloatele-i pe lume au tot intins pustiul.
Ca Dumnezeu e-acela care-ar putea sa-l ierte
Ca tari intregi schimbat-au in intinsori deserte?
Si eretic e-acela ce rasa v-o saruta
Cand ura-n a lui suflet, de veche, e statuta?
In van cercati a-i drege caci rai raman de-a valma
Si trebuie ca soarta sa-i spulbere cu palma,
Din visul sa-i trezeasca cu care-i inconjoara
Demonul lumii-acestei - comedia-i bizara.

Nu ne mustrati! noi suntem de cei cu-auzul fin
Si pricepuram soapta misterului divin.
Urmati in calea voastra multimii de absurzi
Si compuneti simfonii si imnuri pentru surzi,
Ascuteti adevarul in idoli, pietre, lemn,
Caci doar astfel pricepe tot neamul cel nedemn
Al oamenilor zilei sublimul adevar -
Ce voi spuneti in pilde, iar noi l-avem din cer.

Mihai Eminescu - Poezii, proza literara
vol. I - Editie de Petru Cretia
Editura Cartea romaneasca - 1978